

Arrest

nr. 154 755 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. BRIERS, die loco advocaat S. GAZZAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 15 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 april 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de bestreden beslissing, die op 16 augustus 2012 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2011 werd ingediend en op 03.11.2011 werd aangevuld door:

P., P. (...) (R.R. (...)) geboren te E. (...) op (...)

wettelijke vertegenwoordiger van:

P., H. (...), geboren op (...)

P., V. (...), geboren op (...)

Adres: (...) Allen van nationaliteit: Armenië (Rep.)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, Nederlands geleerd heeft en ter staving bewijzen van inschrijving voor lessen Nederlands en een deelcertificaat voorlegt, contacten onderhoudt met Belgische vrienden en burens en meerdere steunbrieven voorlegt, een vertrouwd gegeven zou geworden zijn in de buurt, blijf zou geven van burgerzin, een job zou hebben, een attest van een cursus 'computer/informatica' voorlegt, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich niet laat verleiden door duistere zaakjes en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 28.08.2009, die afgesloten werd op 23.03.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen, omdat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij zou nog steeds gezocht worden en zou zware problemen ondervinden van zodra hij terugkeert. Hij legt echter geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze beweringen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat hij niets of niemand meer heeft in Armenië, Hij zou geen familie, huisvesting of financiële middelen hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkel familielid, vriend of kennis meer zou hebben in het land van herkomst waarbij hij tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. Betrokkene verbleef immers ongeveer 45 jaar in Armenië, zodat zijn verblijf en opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst.

Voorts beweert verzoeker dat hij de reiskosten niet zou kunnen betalen en geen beroep zou kunnen doen op de kosteloze repatriëringsformule van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), omdat hij bij een terugkeer naar België binnen de vijf jaar deze kosten zou moeten terugbetalen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit geldt voor alle vreemdelingen die beroep doen op de programma's van de IOM en dat alle vreemdelingen geconfronteerd worden met de reiskosten. Betrokkene toont niet aan

waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Dit element kan bijgevolg niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat het niet evident is om de nodige documenten te verwerven in Armenië, vanwege de enorme technische problemen en de corruptie. Om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, moet betrokkene zich echter wenden tot de de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, met andere woorden tot de vertegenwoordiging van België in het buitenland. Dat de Armeense administratie met technische problemen en corruptie zou kampen, vormt dus geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende inbreuk op het gezinsleven betreft, dient gesteld dat ook voor mevrouw P. (...) een negatieve beslissing werd genomen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het gezinsleven."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Het beroep werd ingediend door de vader en zijn twee minderjarige kinderen. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten opzichte van de vader en zijn twee minderjarige kinderen onontvankelijk verklaard en betreft het aldus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De twee kinderen, zijnde de tweede en derde verzoekende partij, beschikken gezien hun leeftijd ten tijde van het indienen van het beroep tot nietigverklaring (respectievelijk 12 jaar en 10 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep in zoverre ingesteld door de tweede en de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijfsrecht van verzoeker is ingetrokken aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bij gevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

(...)

Wanneer men spreekt over onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag :

Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen:

- In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn.
- Deze verplichting geldt niet voor asielzoekers wiens asielprocedure nog in behandeling is door het CGVS of de RW. Indien er een toelaatbaar cassatieberoep of een (oud) annulatieberoep hangende is bij de RvS tegen een afgewezen asielprocedure, geldt de verplichting ook niet (zie o.m. RvS 13 februari 2009, nr. 190.417 in de rechter kolom).
- Ook de vreemdelingen die kunnen aantonen dat ze in de onmogelijkheid zijn om identiteitsdocumenten voor te leggen, zijn vrijgesteld van deze verplichting.
- Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom men vrijgesteld is van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag zijn identiteitsdocument toegevoegd.

Een andere element die moet worden bewezen is het volgende, met name de buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen.

Hiervoor haalt verzoeker aan dat op moment van de regularisatieaanvraag 9 bis de asielprocedure van verzoeker zich in de gegrondheidsfase bevond, dat hij dus niet naar Armenië kan gaan om daar de aanvraag in te dienen, gezien zijn leven daar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Een andere element die moet worden aangehaald is dat verzoeker in 2009 al zijn hebben heeft moeten verkopen om naar België te komen.

Verzoeker beschikt dus over geen enkele plaats in Armenië waar hij veilig zou kunnen afwachten op de beslissing van zijn aanvraag.

Een eventuele terugkeer naar Armenië zou een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

Verzoeker wijst ook naar het feit dat hij inmiddels werk gevonden heeft. Indien hij zou moeten terugkeren naar het land van origine om daar de aanvraag te doen, zou dit het gevolg hebben dat hij zijn job zou verliezen, hetgeen onredelijk zou zijn.

Doordat verzoeker een job heeft gevonden, is een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker spreekt ondertussen zeer goed Nederlands, hetgeen hem heeft toegelaten om vele sociale contacten te onderhouden.

Van bij het begin van zijn verblijf in België heeft hij overigens ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor zijn integratie. Hij voelde zich dan ook zeer gemotiveerd om naar school te gaan, vooral om op die manier zijn kansen op een betere toekomst te verhogen.

Verzoeker volgde diverse taalcursussen, tot grote tevredenheid van zijn leraars.

Verzoeker is ook actief opzoek gegaan naar werk, en heeft inmiddels een arbeidscontract van onbepaalde duur.

Hij wilde alleszins op die manier duidelijk maken dat hij in staat is om over eigen inkomen te beschikken.

Verzoeker had al na enkele weken en maanden reeds goede contacten tot stand gebracht met mensen uit zijn omgeving.

Verzoeker heeft zich ondertussen perfect ingeburgerd en is voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden.

Verzoeker had bij zijn aanvraag dan ook enkele steunbetuigingen toegevoegd.

Verzoeker is in België nooit in aanmerking geweest met het gerecht. Hij heeft zich steeds als een goede burger gedragen.

De integratiebewijzen bevinden zich in het administratief dossier, doordat ze door verzoeker waren toegevoegd aan de regularisatieaanvraag 9 bis.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de boven aangehaalde elementen betreffende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag 9 bis, schendt het de motiveringsverplichting als de artikelen 9 bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bij gevolg ernstig is."

4.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

4.3. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

4.4. Inzake de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.5. Aangezien de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient bijgevolg het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.6. De Raad stelt vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat verzoekende partij in wezen de argumenten herhaalt die zij reeds aanbracht ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, vermeld in punt 1.1.

Verzoekende partij betoogt wederom dat het niet mogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst aangezien haar leven daar ernstig in gevaar is en dit een schending zou betekenen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), dat zij – nu zij al haar hebben en houwen heeft moeten verkopen in 2009 om naar België te

kunnen komen – over geen enkele veilige plaats meer beschikt waar zij veilig zou kunnen wachten op de beslissing inzake haar aanvraag en dat een terugkeer naar Armenië haar in een compleet uitzichtloze situatie zou brengen ten gevolge van het gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Eveneens haalt verzoekende partij opnieuw aan dat zij inmiddels werk heeft gevonden en dat een terugkeer tot gevolg zou hebben dat zij haar werk zou verliezen, dat zij ondertussen zeer goed Nederlands spreekt, hetgeen haar heeft toegelaten vele sociale contacten te onderhouden, dat zij diverse taalcursussen volgt, dat zij actief op zoek is gegaan naar werk en dat zij inmiddels een contract van onbepaalde duur heeft, dat zij al na enkele weken en maanden reeds goede contacten tot stand had gebracht met mensen uit haar omgeving, dat zij ondertussen perfect is ingeburgerd en voor de buurt een vertrouwd gegeven is geworden, getuigen daarvan enkele steunbetuigingen en dat zij in België nooit in aanraking is geweest met het gerecht, zij heeft zich steeds als een goede burger gedragen. Verzoekende partij merkt op dat de “integratiebewijzen” zich reeds in het administratief dossier bevinden.

Volgens verzoekende partij werd met bovenstaande elementen geen rekening gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad stelt vast dat verzoekende partij hiermee geheel voorbij gaat aan wat in de bestreden beslissing daaromtrent wordt gemotiveerd, met name:

“Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, Nederlands geleerd heeft en ter staving bewijzen van inschrijving voor lessen Nederlands en een deelcertificaat voorlegt, contacten onderhoudt met Belgische vrienden en burens en meerdere steunbrieven voorlegt, een vertrouwd gegeven zou geworden zijn in de buurt, blijk zou geven van burgerzin, een job zou hebben, een attest van een cursus 'computer/informatica' voorlegt, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich niet laat verleiden door duistere zaakjes en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 28.08.2009, die afgesloten werd op 23.03.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen, omdat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij zou nog steeds gezocht worden en zou zware problemen ondervinden van zodra hij terugkeert. Hij legt echter geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze beweringen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)

Betrokkene beweert dat hij niets of niemand meer heeft in Armenië, Hij zou geen familie, huisvesting of financiële middelen hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkel familielid, vriend of kennis meer zou hebben in het land van herkomst waarbij hij tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. Betrokkene verbleef immers ongeveer 45 jaar in Armenië, zodat zijn verblijf en opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst.

Voorts beweert verzoeker dat hij de reiskosten niet zou kunnen betalen en geen beroep zou kunnen doen op de kosteloze repatriëringsformule van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), omdat hij bij een terugkeer naar België binnen de vijf jaar deze kosten zou moeten terugbetalen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit geldt voor alle vreemdelingen die beroep doen op de programma's van de IOM en dat alle vreemdelingen geconfronteerd worden met de reiskosten. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Dit element kan bijgevolg niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

Wat de vermeende inbreuk op het gezinsleven betreft, dient gesteld dat ook voor mevrouw P. (...) een negatieve beslissing werd genomen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het gezinsleven."

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van haar aanvraag wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Door in haar uiteenzetting uitsluitend de argumenten te herhalen die zij heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, slaagt verzoekende partij er niet in om aan te tonen dat de concrete motieven van de gemachtigde hieromtrent gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekende partij brengt hiertoe geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift.

4.7. Er kan worden besloten dat verzoekende partij met haar betoog – dat neerkomt op het louter opnieuw opsommen van de redenen die zij naar voor heeft gebracht in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging – geenszins aantoonde dat de gemachtigde op een kennelijke onredelijke wijze, met miskennis van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.8. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

*"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis
Verzoeker leeft sedert 2009 in België.*

Verzoeker had al na enkele weken en maanden reeds goede contacten tot stand gebracht met mensen uit zijn omgeving.

Verzoeker heeft zich ondertussen perfect ingeburgerd en is voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden.

Verzoeker had bij zijn aanvraag dan ook enkele steunbetuigingen toegevoegd.

Verzoeker is in België nooit in aanmerking geweest met het gerecht. Hij heeft zich steeds als een goede burger gedragen.

Aangezien, de bestreden beslissing niet motiveert m.b.t. de inmenging in het privé-leven van verzoeker.

Terwijl, bij het nemen van de beslissing, zijn familiale situatie niet beoordeeld werd in het licht van artikel 8 EVRM, in de zin dat een inmenging in het privéleven van verzoeker moet beantwoorden aan een in artikel 8 EVRM tweede lid limitatief opgesomde doestelling die, zo een legitieme doelstelling wordt nagestreefd, noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving en aldus moet beantwoorden aan de criteria van proportionaliteit en subsidiariteit.

Verzoekende partij is sedert 2009 in België. De kinderen lopen hier sindsdien school. Ze hebben een vriendenkring hier uitgebouwd.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

"(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

"le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. »

(C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 §2 van het EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

"Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée" et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan 2,5 jaar verblijft en hier zijn privé-leven als gezinsleven heeft ontwikkeld. En al een hele vriendenkring heeft opgebouwd schendt men artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is een schending van de artikel 8 EVRM."

4.9. Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt omtrent de inmenging in haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat haar gezins- en privéleven niet werd beoordeeld in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij wijst erop dat zij sinds 2009 in België leeft, dat zij ondertussen perfect is ingeburgerd en voor de buurt een vertrouwd gegeven is geworden, dat zij al na enkele weken en maanden goede contacten tot stand had gebracht met mensen uit haar omgeving, dat haar kinderen hier school lopen en dat zij en haar gezin hier een vriendenkring hebben opgebouwd. Bovendien is zij nooit in aanraking geweest met het gerecht.

4.10. De Raad merkt in de eerste plaats op dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

4.11. Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt noch door de bestreden beslissing, noch door de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een gezinsleven en een privéleven in België.

4.12. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar middel opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM en betoogt dat de inmenging in haar gezins- en privéleven enkel toegelaten is indien deze één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM legitieme doelen nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De Raad wijst er echter op dat het *in casu* een eerste toelating betreft, nu haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Het betreft immers een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen enkele melding maakte van een schending van haar gezins- en privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM als element van buitengewone omstandigheid. *In casu*, kan de gemachtigde dan ook niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen trof. Zoals uit punt 4.2. blijkt, dient verzoekende partij in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Verzoekende partij maakt in haar aanvraag om verblijfsmachtiging wel gewag van een “*permanente inbreuk op het gezinsleven*”. Dienaangaande wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing: “*Wat de vermeende inbreuk op het gezinsleven betreft, dient gesteld dat ook voor mevrouw P. (...) een negatieve beslissing werd genomen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het gezinsleven.*” Aldus blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met haar gezinsleven in België.

Wat betreft de stelling dat geen rekening zou zijn gehouden met haar lang verblijf in België, haar inburgering in België, het gegeven dat zij hier “goede contacten” en vrienden heeft en het feit dat zij nooit in aanraking is geweest met het gerecht, elementen die, zo kan uit haar uiteenzetting worden afgeleid, haar privéleven in België uitmaken, verwijst de Raad naar hetgeen reeds gesteld werd in punt 4.6.. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen en dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt waarom deze gegevens niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat haar kinderen in België school lopen, stelt de Raad eveneens vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat met dit element rekening werd gehouden: “*Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*”

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij in haar aanvraag geen melding heeft gemaakt van een schending van haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst, stelt de Raad – gelet op het voorgaande – vast dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald en die zij in haar verzoekschrift kadert in haar gezins- en privéleven in België. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormen die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

4.13. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar uiteenzetting slechts uiteenzet dat zij in België een gezinsleven heeft en dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd. Zij weerlegt daarmee de concrete motieven betreffende haar gezins- en privéleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan waarom haar gezins- en privéleven in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst in te dienen. Verzoekende partij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat een terugkeer naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen een daadwerkelijke breuk betekent van haar gezins- en privéleven. Enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de gemachtigde omtrent het privé- en gezinsleven in België wordt aldus niet aangetoond.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat deze bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoekende partij in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekende partij dit aan de hand van haar uiterst summier betoog niet aan.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat zij haar gezins- en privéleven niet elders, of desgevallend in haar land van herkomst, kan verderzetten. De verzoekende partij toont met voormeld betoog niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan. Aldus wordt met het betoog niet aangetoond dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die bestaan in het verderzetten van haar gezinsleven en privéleven in België, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde.

4.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES